

W.M.V.

Milieubrief

sint-denijs-westrem / afsnee

Lokale nieuwsbrief van W.M.V., Werkgroep voor Milieu en Verkeer, f.v.
Verschijnt minstens tweemaal per jaar - jaargang 15 - april 2017 - nr 67

Beste lezer en lezeres,

STADSPARKEN verdienen veel meer respect

WMV beloofde de lezer van de INFO n°376 een omschrijving van wat in West-Europa een stadspark is. Dit lukte in dat tijdschrift niet zo maar in twee zinnen. WMV is immers begaan met het milieu en dus ook met het groen in het algemeen zoals de parken, in bijzonder de stadsparken. Zij baren echt zorgen. Een West-Europees stadspark – vooral in de 19de eeuw - was ten 1° ofwel een beplant, vaak goed omlijnd domein, al of niet omsloten, dat vóórkomt in bewoond gebied en wordt/werd aangelegd volgens een ontwerp. Ofwel, ten 2° was het een van oorsprong beplant gebied waarvoor een ontwerp voor een park of parktuin werd/wordt gemaakt als één geheel met een gebouw erfgoed (kasteel, abdij, enz.). Dit kon, ten 3° ook op de restanten van bv een vroeger fort (zie het Citadelpark). Later in het begin van de 20ste eeuw toen oude spooremlacements en industrie werden gesloopt kon, ten 4°, er een stadspark verrijzen. Dit soort parken werden/worden meestal (zoveel mogelijk) in natuurlijke staat gehandhaafd volgens een noodzakelijk beheersplan, rekening houdend met parktypologie, klimaat, reliëf, budget, verscheidenheid en o.a. gangbare conceptregels. Hierbij gingen de inrichting en het beheer van het stadspark, van deelzones, borders, dreven, waterpartijen, enz. veelal uit van esthetische, socioculturele en botanische wensen. Daarbij kon tevens aandacht gaan naar natuureducatie, naar de creatie of het behoud van micro-landschappen en van zichtassen, naar natuurwetenschappen, naar volksgezondheid, naar een park als een oase van rust, intimiteit, poëzie, meditatie, schoonheid en nog veel meer. Er kon ook uitgegaan worden van te beschermen leefplekken van flora en fauna (habitats) en anderzijds van bescheiden vormen van ontspanning met nadruk op kleinere gezelschappen. Stadsparken die pas rond de laatste eeuwwisseling werden ontworpen zien er veelal anders uit en werden vooral anders gedefinieerd o.a. volgens gewijzigde visies. De rol en de betekenis van stadsparken, niet alleen in de milieu- en groenaanpak, bleven echter de zelfde. Om reden van dat alles verdienen stadsparken dus echt veel meer respect ! Jammer dat dit respect vaak zo ver te zoeken was in voorbije decennia en dat dit zeker en helaas **nog steeds zo** is. Dus vergt dit een strenger parkbeleid, toezicht én sanctionering in geval van de niet-naleving van geldende regels en afspraken.

Stadsparken laten zich vaak kenmerken, volgens hun schaal en stijl én de periode van aanleg, door tal van 'ingrediënten'. Men streefde met dat alles een harmonisch en gedifferentieerd geheel na. Parken waren en zijn er om te worden gezien, geroken, gevoeld, beluisterd en zelfs om geproefd te worden (soms in deeltuintjes, en in serres in parkranden met kruiden, vruchten, enz.). Vele parken zijn (en waren) 'the external expression of an interior world'. Op vele plaatsen hebben ze helaas op al die vlakken al ingeboet o.a. door foute aanpak, foute functies en foute houding van beleid en burger. Helaas staan publieke parken (en wat daarvan nog rest) in onze verstedelijkte gebieden, als groenzones, sterk onder druk omdat men helaas fout oordeelt dat een park een *gebruiksvoorwerp* is voor van alles en nog wat. Ten bewijze o.a. naast allerlei bebouwing de te grootschalige initiatieven (sport, markten, fuiven, enz.) die men erin organiseert en die

het beleid zelfs nog steeds goedkeurt en vergunt, kennelijk zonder dat er wordt stil gestaan bij de betekenis, de bijzondere waarde, de uniciteit, de beperkte omvang van onze parken. Ook staat men niet stil bij het statuut van beschermd monument zoals het Borluutse drieluik: het park, het kasteel en de dreef.

Immers waar staat geschreven dat een park *een gebruiksvoorwerp* is en dat 'men een park gebruikt'? Daar moeten we van af, want voor tal van 'vermakelijkheden en activiteiten' – we beklemtonen het – leent (zeker) een klein park zich niet, wél zalen en hallen. Men denke maar aan allerlei luidruchtige optredens, fuisen, markten, sportgebeuren, enz. . Echt, ook heel wat gebouwen en bouwsels, sportinfrastructuur, enz. horen, per definitie er evenmin thuis. Dit kan dus nooit worden goedgepraat zeker niet in **kleine stadsparken** zoals in Gent en zoals in o.a. het Borluutpark : wat 'maar' een privétuin was. Wat er niet hoort , moet daarbuiten blijven én door het beleid worden afgekeurd. En dit, eindelijk binnen een parkencultuur en in het kader van een ernstig beheer van dat erfgoed én samen met Cultuur. Punt uit.

Overigens, in welke tekst tref je in West-Europa ook nog aan dat in parken mag worden geparkeerd, dat kleine parken zich zouden lenen tot grootschalig feestgedruis met vele honderden bezoekers, tot felle verlichting, tot optredens met elektronische lawaaiversterking, tot sportmanifestaties, tot grote kermistinten en laat-avondlijke of nachtelijke initiatieven? Ze lenen zich evenmin tot mechanisch verkeer waaronder openbaar vervoer (wat straks met een tramlijn dreigt in het Citadelpark -> ook dat nog). Concludeer zelf.

Respectloosheid jegens stadsparken – ook als beschermde monumenten - komt (dus) niet enkel voor in het Borluutpark. Weet dat H+W, het latere WMV, destijds werd opgericht als actiegroep tegen o.a. de plannen om midden in dat park appartementenblokken op te richten ! Neem het Citadelpark, ooit geroemd als 'het mooiste stadspark van het land' en dendrologisch aanvankelijk een juweel: dat staat nu vol gebouwen mét verhardingen, met een sportgebouw, met musea, kantoren, en nog meer. Neem het Zuidpark en het Park van de Groene Vallei die beide door gebouwen en wegen flink werden vernield. Dus vernieling en foute aanpak zie je in Gent alom. Je verneemt ook te weinig over parktherapie en al zeker over de fasegewijze en consequente sloop van de niet-beschermde gebouwen, betonwegen en parkings die, het dient benadrukt, er eigenlijk niet thuishoren.

Parken zijn en blijven fragiele groenensembles die alle respect verdienen en waar dus uiteindelijk, enkel en alleen de zich ontspannende en de genietende **wandelaar** welgekomen is (en maar zéér uitzonderlijk eens even wat te dulden mechanisch verkeer omwille van onderhoud, dienst en hulpverlening).

Noteer terloops dat op parkgazons niet mag worden geparkeerd volgens de voorwaarden gestipuleerd in de vergunning van handelingen in Gentse publieke parken. Dit geldt ook in de beschermde 'Borluutdreef': Parkeren mag er NIET tussen de bomen o.a. omdat wagens door hun gewicht er de grond doen dichtklitten zodat hemelwaters de boomwortels niet meer bereiken wat op termijn leidt tot boomschade - zoals werd vastgesteld. Het kan niet moeilijk zijn om dit te begrijpen. Men zegge het dus voort. Daarom dat WMV aandrang bij de Stad voor de uitbreiding van de P-strook langsheen de Borluutdreef . Dus bij het Borluutpark wordt enkel nog geparkeerd op verharde wegen , en dus o.a. op de verharde parking. Dit alles weze een pleidooi voor méér **respect**, voor een klaar herstelbeleid in diverse parken, voor een parkcultuur en dit in heel Gent, wat moet kunnen. Want stemmen bepaalde signalen en intenties ons dan toch hoopvol ?

HERINNERINGEN

Het WMV-bestuur herinnert aan wie het **WMV-lidmaatschap** nog niet vernieuwde of zich wenst aan te sluiten, om dit nu te willen doen (zie hieronder), waarvoor alvast oprechte dank. Noteer op ma.10/4 in het OC De Graet S.K. te Afsnee de 1°**Gespreksavond** (voor allen) en op za. 15/4: 1° **Lenteonderhoud** van het **Duddegembosje** in SDW (van 10u tot 12u (materiaal zal ter plaatse zijn)).